

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 - Libeň, zastoupeného Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalovanému: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2007, č. j. sot/8308/07, sp. zn. 2006/922/dzu/FTV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2008, č. j. 8 Ca 362/2007 - 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2007, č. j. sot/8308/07, sp. zn. 2006/922/dzu/FTV. Tímto rozhodnutím byla stěžovateli uložena podle § 60 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, pokuta ve výši 100 000 Kč za porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) citovaného zákona, kterého se stěžovatel dopustil tím, že do vysílání programu televize Prima zařadil dne 13. 4. 2006 ve 21:14 hod pořad VyVolení, v němž bylo zjištěno verbální i neverbální násilí a prezentována konzumace alkoholu a nevhodné chování pod jeho vlivem. Tyto prvky pak žalovaný považoval za způsobilé ohrozit psychický nebo mravní vývoj dětí a mládeže. Městský soud žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že žalovaný dostatečným způsobem zjistil skutečný stav věci, správní delikt byl jednoznačně specifikován a rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Nesouhlasí s tím, že byla naplněna skutková podstata správního deliktu. Namítá, že správní rozhodnutí ani napadený rozsudek neobsahují popis toho, jak byly naplněny jednotlivé složky skutkové podstaty správního deliktu – ohrožovací následek (není uvedeno, která ze složek psychického, fyzického ani mravního vývoje dětí a mládeže mohla být ohrožena ani jak) a příčinná souvislost mezi odvysíláním posuzovaného pořadu a ohrožením. Z napadeného rozhodnutí tak není zřejmé, v čem a jak vysílání posuzovaného pořadu mohlo vývoj dětí ohrozit. Tím byla porušena zásada „nulla poena sine crimine“. Stěžovatel si tak nemůže být do budoucna jistý např. jaké slovní vyjádření osoby, s níž je natáčen rozhovor, je pro žalovaného přijatelné a jaké bude naopak shledávat rozporným se zákonem. K tomu poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2006, sp. zn. 6 As 19/2005. Nedostatečným popisem objektivní stránky deliktu tak byla také popřena preventivní funkce pokuty. Touto jeho námitkou se pak městský soud v žalobě nedostatečně vypořádal.

Dále stěžovatel namítá nedostatečně zjištěný stav věci, neboť nebyl proveden důkaz promítnutím záznamu pořadu. Žalovaný i městský soud vycházeli pouze ze slovního popisu pořadu, který podle stěžovatele není dostatečným vyjádřením skutkového děje. Podkladem pro rozhodnutí tak měl být záznam celého pořadu, který je výsledkem audiovizuální tvorby a pro utvoření názoru na něj je třeba, aby bylo vnímáno jak mluvené slovo, tak obraz. Právě aspekty, které při přepisu mluveného slova nejsou vůbec zohledněny (např. zábava, celkové ladění a vyznění), jsou i děti schopny vyhodnotit. Uvedené pochybení tak mělo vliv na zákonitost rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel rovněž podotýká, že podkladem pro rozhodnutí nebyl ani úplný přepis celého pořadu. Názor městského soudu k této jeho námitce pak považuje stěžovatel za zjednodušující. Soud měl zkoumat, zda žalovaný provedl důkaz promítnutím záznamu celého pořadu. Podle § 32 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. je třeba posuzovat, zda byl pořad jako celek způsobilý ohrozit zákonem chráněné zájmy. Nestáčí uvést jen vyňaté sekvence. Svoje stanovisko opírá o jazykový, systematický a logický výklad citovaného ustanovení, konkrétně písm. d), f) a j), kde zákonodárce rozlišuje mezi tím, kdy je třeba posuzovat pořad jako celek a kdy postačí jeho jednotlivé záběry. Ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. pak hovoří o pořadu a nikoli o odvysílání záběrech. Postup, který zvolil žalovaný, by vedl k absurdním závěrům, neboť by stěžovatel byl postihován za vysílání všech pořadů, kde by se objevil záběr osoby ubližující jiné osobě nebo nahé osoby či kouřícího člověka apod. To určitě záměrem zákonodárce nebylo.

Stěžovatel dále namítá, že ho žalovaný před uložením pokuty neupozornil na porušení povinnosti podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. Tuto námitku uplatnil i v žalobě, avšak městský soud se jí nezabýval dostatečně. Navíc výklad tohoto ustanovení učiněný žalovaným i městským soudem je v rozporu se smyslem zákona a také rozhodovací praxí městského soudu. K tomu odkazuje na rozsudek městského soudu ze dne 2. 5. 2006, sp. zn. 8 Ca 2/2006, podle něhož nelze upozornění podle zmíněného ustanovení považovat za časově neomezené, ale je třeba, aby mezi aktuálním uložením pokuty a dřívějším upozorněním existovala časová a věcná souvislost. Tímto rozsudkem argumentoval stěžovatel i v žalobě, avšak městský soud se jím vůbec nezabýval. Stěžovatel namítá, že názor městského soudu v duchu zásady „jednou a dost“ nemůže obstát už z toho důvodu, že dochází k vývoji posuzování mravnosti v čase. Vnímání mravnosti se liší i mezi jednotlivými lidmi. Nelze tak přenést na stěžovatele povinnost předjímat názor správního orgánu na natolik proměnlivý a neurčitý pojem jako je „mravní vývoj“. Městský soud se podle stěžovatele dále nevypořádal s námitkou, že v upozornění podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. musí být skutkově vymezeno porušení povinnosti, které se týká, dále že stěžovateli nebyla poskytnuta lhůta k nápravě a že žalovaný svým postupem zkrátil stěžovatele na uplatnění jeho práv ve správním řízení, neboť mu nebylo umožněno porušení

zákonu napravit. Stěžovatel také nesouhlasí s tím, že nebyl vyzván k vyjádření k podkladům rozhodnutí. Městský soud k tomu uvedl, že po zahájení správního řízení a výzvě stěžovateli k vyjádření podkladů již nebyly shromážděny další podklady, než ty, které byly ve spisu při zahájení správního řízení. Stěžovatel s tím však nesouhlasí, neboť součástí spisu byly i podklady doložené samotným stěžovatelem (tiskové zprávy) nebo jím navržené (např. posudek Prof. W.). I s těmi se však měl právo před rozhodnutím žalovaného seznámit a vyjádřit se k nim, neboť si nemůže být jist, zda tiskové zprávy a stanoviska, která žalovaný do spisu zařadil, nebyly vybrány tendenčně. S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil předmětný rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření s kasační stížností nesouhlasí a rozsudek městského soudu považuje za správný a zákonný. Odkazuje na vyjádření k žalobě, jakož i na svoje rozhodnutí, které bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci. Proto navrhuje, aby byla kasační stížnost Nejvyšším správním soudem v plném rozsahu zamítnuta.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. („*nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*“), v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. („*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost*“) a v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. („*nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*“).

Pokud stěžovatel namítá, že nebyl proveden důkaz promítnutím záznamu pořadu v řízení správním, tak tuto námitku neuplatnil před městským soudem. Nejvyšší správní soud předesílá, že se v řízení o kasační stížnosti může námitkou zabývat pouze v případě, že byla v identické rovině účinně vznesena před městským soudem, ten takovou námitku posuzoval (případně ji posoudit opomněl) a stěžovatel v kasační stížnosti brojí proti závěrům městského soudu v konkrétních ohledech - kasační princip, kterým je veden přezkum rozhodnutí krajských soudů ve správním soudnictví neumožňuje otevírat před Nejvyšším správním soudem posuzování rozhodnutí správních orgánů v mezích, v nichž tento přezkum nebyl učiněn předmětem pozornosti krajských soudů (zde městského soudu).

Z obsahu žaloby a protokolu o jednání pak vyplývá, že stěžovatel v žalobě pouze obecně namítal nedostatečně zjištěný stav věci, který spatřoval v tom, že se žalovaný neseznámil s pořadem. O tom, že by žalovaný neprovedl důkaz promítnutím záznamu pořadu, však nic neuváděl, ačkoli tuto skutečnost jistě zmínit mohl. K tomu je třeba poukázat na nepřipustnost takové kasační námítky podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

Stěžovatel tedy nemůže namítat, že městský soud pochybil, pokud nezkoumal, zda žalovaný provedl důkaz promítnutím záznamu celého pořadu či nikoli. Městský soud je totiž zásadně povinen a oprávněn přezkoumávat napadené rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, § 76 odst. 2 s. ř. s.). Jestliže stěžovatel určitou námitku v žalobě neuplatnil, nelze městskému soudu vytýkat, že se jí nedostatečně zabýval. Z odůvodnění napadeného rozsudku je přitom zřejmé, že se námitkou nedostatečně zjištěného stavu věci, tak jak ji stěžovatel

v žalobě formuloval, městský soud zabýval. Neshledal ji však důvodnou, neboť žalovaný měl při rozhodování vedle podrobné analýzy pořadu k dispozici také celý záznam předmětného pořadu. Přitom v rozhodnutí žalovaného o uložení pokuty na str. 2 odst. b) je jednoznačně uvedeno, že žalovaný pořad posuzoval „jako celek na základě záznamu na serveru Rady“. Z uvedeného je pak zřejmé, že podkladem rozhodnutí nebyla pouze analýza pořadu spolu s jeho částečným přepisem vytvořená analytickým odborem úřadu žalovaného (jakožto orgánu, který podle § 11 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. pro žalovaného zajišťuje mj. právě úkoly spojené s odborným zabezpečením jeho činnosti), ale celý záznam pořadu. Tyto námitky tak zdejší soud důvodnými neshledal.

Nejvyšší správní soud se pak zabýval dalšími námitkami označujícími soudní rozhodnutí za nepřezkoumatelné; pakliže by totiž rozhodnutí městského soudu nebylo lze plně přezkoumat, nebylo by ani možno v plné míře vážít další stížnostní námitky.

Stěžovatel namítá, že se městský soud nedostatečně vypořádal s jeho námitkou, že právní rozhodnutí neobsahuje popis toho, jak byly naplněny jednotlivé složky skutkové podstaty správního deliktu. K tomu Nejvyšší správní soud považuje nejprve za nezbytné upozornit na svoji ustálenou judikaturu (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS), podle níž dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí nemohou založit nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Dále je třeba zdůraznit, že stěžovatel uvedenou námitku v žalobě uplatnil ve značně užší podobě, než jak učinil v kasační stížnosti. V žalobě totiž pouze uváděl, že výroková část rozhodnutí postrádá jakýkoli stručný, výstižný a nezaměnitelný popis skutku, kterým podle žalovaného mohlo dojít k ohrožení fyzického, psychického nebo mravního vývoje dětí a mladistvých, tedy náležité individuální vymezení skutku tak, aby nemohl být zaměněn za jiný. Rozhodnutí žalovaného pro tuto vadu považoval stěžovatel za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

Městský soud pak tuto námitku důvodnou neshledal, neboť podle jeho názoru byl skutek ve výroku dostatečně vymezen, přičemž podrobně byl rozveden v odůvodnění správního rozhodnutí (str. 7 poslední odstavec rozsudku). V rekapitulační části rozsudku je pak rozhodnutí žalovaného podrobně rozepsáno, včetně toho, jak vypadal jeho výrok i odůvodnění (str. 4 dole a 5 rozsudku). Nejvyšší správní soud připouští, že se městský soud mohl uvedenou námitkou zabývat podrobněji, nicméně jeho posouzení je v daném případě dostatečné a nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Námitkou se totiž soud zabýval, neshledal ji důvodnou a z odůvodnění je rovněž zřejmé, proč takový názor zaujal. V daném případě je navíc stručnost odůvodnění také odvozena od samotné formulace této žalobní námitky, kterou stěžovatel nekonkretizoval dostatečným způsobem.

Stěžovatel také namítá, že se městský soud nevypořádal s jeho námitkami, že v upozornění podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. musí být skutkově vymezeno porušení povinnosti, které se týká, že mu nebyla poskytnuta lhůta k nápravě a že žalovaný svým postupem zkrátil stěžovatele na uplatnění práv ve správním řízení, neboť mu nebylo umožněno porušení zákona napravit a konečně že se soud nezabýval jeho poukazem na rozsudek téhož soudu sp.zn. 8 Ca 2/2006. Tyto námitky stěžovatel v žalobě uplatnil v rámci namítaného porušení citovaného ustanovení. Stěžovatel v rámci tohoto žalobního bodu shledal pochybení žalovaného, který ho neupozornil na porušení povinnosti v souvislosti s vysíláním podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. („*Jestliže provozovatel vysílání a provozovatel převzatého vysílání porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem nebo podmínky udělené licence, upozorní jej Rada na porušení tohoto zákona a stanoví mu lhůtu k nápravě.*“). Na podporu svého názoru o pochybení žalovaného pak uvedl mj. i výše zmíněné námitky.

K tomuto žalobnímu bodu jako celku se městský soud vyjádřil na straně 6 a 7 svého rozhodnutí. Uvedl zde, a to s poukazem na svůj předchozí rozsudek sp. zn. 28 Ca 81/2001, že nelze souhlasit s názorem stěžovatele, že je třeba, aby ho žalovaný upozorňoval na každé porušení zákona, nýbrž že postačí, je-li upozorněn na porušení předmětné povinnosti při prvním takovém porušení, a to až už postupem podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. nebo předchozím uložením pokuty za totéž porušení. Podle městského soudu také není třeba, aby se předchozí upozornění vztahovalo k témuž typu pořadu a je též možné, aby se týkalo skutkově poněkud odlišné situace. Samozřejmě pouze za podmínky, že jde stále o porušení téže zákonné povinnosti. Městský soud svůj názor také řádně odůvodnil a uzavřel s tím, že je mu z úřední činnosti známo, že na porušení § 32 odst. 1 písm. g) citovaného zákona byl stěžovatel žalovaným upozorněn rozhodnutími o uložení pokut za vysílání první řady reality show VyVolení.

Nejvyšší správní soud má za to, že se městský soud dostatečným způsobem zabýval i tímto žalobním bodem. Pouhá skutečnost, že se výslovně nevyjádřil k některým stěžovatelovým dílčím námitkám, uplatněným pouze k podpoře námitky hlavní (absence výzvy podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb.), se kterou se však městský soud řádně vypořádal, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí, neboť je z kontextu tohoto rozhodnutí zřejmé, že důvodnými neshledává ani tyto námitky podpůrné. Z rozhodnutí lze přitom též seznat, z jakého důvodu tak soud rozhodl (tj. při postupu podle stěžovatelova názoru, by ochranná ustanovení zákona č. 231/2001 Sb. nemohla vůbec plnit svoji funkci). Z odůvodnění napadeného rozsudku je tak zřejmé, proč městský soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele ani jeho další námitky a nejedná se tak o rozhodnutí nepřezkoumatelné. Naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak nebylo zjištěno.

Stěžovatel se dále domnívá, že skutek, který je ve výroku popsán, není dostatečně specifikován. Touto problematikou (vymezením skutku ve výroku správního rozhodnutí) se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikovaném ve Sb. NSS pod č. 1546/2008, kde vyslovil požadavek, aby výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu obsahoval „*popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. V případě, že správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí neuvede, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s]. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší*“. Rozšířený senát zde vyšel jednak z mezinárodních lidskoprávních závazků České republiky, konkrétně z požadavků článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.), a dále ze vzájemné blízkosti správního trestání s trestáním soudním podle trestního řádu a v rámci správního trestání pak ze značné věcné podobnosti mezi postihováním přestupků, jiných správních deliktů a disciplinárních deliktů.

Aplikuje-li soud tento právní názor na zde posuzovanou situaci, shledává, že ve výroku rozhodnutí žalovaného bylo uvedeno: za jaká porušení právních povinností je pokuta ukládána [§ 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. (přičemž toto ustanovení tam bylo uvedeno též citací textu)], kdy mělo k tomuto porušení dojít (dne 13. 4. 2006 od 21:14 hod.) i kde (na programu Prima televize). Pokud je ve výroku také uvedeno, že k porušení povinností došlo zařazením pořadu VyVolení do vysílání, „v němž bylo zjištěno verbální neverbální násilí a prezentována konzumace alkoholu a nevhodné chování pod jeho vlivem, kteréžto prvky shledala Rada jako způsobilé ohrozit zejména mravní nebo psychický vývoj dětí a mladistvých“, je zde také jednoznačně vymezen způsob spáchání skutku a to tak, že skutek nemůže být zaměněn s jiným. Správní delikt byl totiž spáchán odvysíláním pořadu VyVolení, přičemž tento pořad je ve výroku jednoznačně a nezaměnitelně identifikován (názvem a dnem i hodinou

vysílání). Žalovaný tak plně dostal požadavku stanovenému ve výše citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu, a to, aby vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu spočívalo „*ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným.*“

Nic na tom nemění skutečnost, že popis konkrétních scén, které předmětný pořad zařadily do kategorie pořadů, schopných ohrozit psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, je uveden až v odůvodnění tohoto rozhodnutí. Stěžovatel totiž nebyl postihnut za odvysílání jednotlivých scén, nýbrž [v souladu s dikcí § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 23/2001 Sb.] za celý pořad a proto není nezbytné, aby byl popis scén uveden přímo ve výroku. Naopak je zcela správné, jsou-li spolu s ostatními důvody, které žalovaného k závěru o porušení zákona vedly, uvedeny v odůvodnění (§ 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Tuto námitku Nejvyšší správní soud proto důvodnou neshledal.

Dále stěžovatel nesouhlasí s tím, že byla naplněna skutková podstata správního deliktu, neboť není zřejmé, jak byly naplněny její jednotlivé složky, jakož i příčinná souvislost mezi odvysíláním posuzovaného pořadu a tvrzeným ohrožením.

Při posuzování důvodnosti této námitky vycházel Nejvyšší správní soud zejména ze znění příslušných ustanovení zákona č. 231/2001 Sb. Podle § 32 odst. 1 písm. g) tohoto zákona je provozovatel povinen nezařazovat v době od 06.00 do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Podle § 60 odst. 3 písm. d) zmíněného zákona uloží Rada provozovateli pokutu od 20 000 Kč do 10 000 000 Kč, pokud zařazuje do vysílání od 6.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Právní úprava skutkových podstat správních deliktů je poznamenána větší obecností, než tomu je například ve srovnání s trestnými činy, častějším používáním neurčitých právních pojmů či odkazovacích dispozic. Tak je tomu i v posuzované věci.

K uplatnění odpovědnosti za správní delikt je třeba, aby jednání naplnilo znaky skutkové podstaty (znaky charakterizující objekt, objektivní stránku, subjekt a subjektivní stránku deliktu). Vedle toho je nezbytné, aby byl naplněn též materiální znak (společenská nebezpečnost). O subjektu deliktu a subjektivní stránce není v posuzované věci nejasností. Pokud jde o objekt deliktu, Nejvyšší správní soud jej spatřuje v zájmu na ochraně řádného fyzického, psychického a morálního vývoje dětí a mladistvých, tedy na zdárném vývoji dítěte ve všech jeho komponentech. Objektivní stránka deliktu je charakterizována jednáním, následkem a příčinným vztahem mezi nimi. V posuzované věci objektivní stránka záleží v tom, že provozovatel vysílání zařadí ve vymezené denní době do vysílání pořad, který svým obsahem, vyzněním, a to at' už dílčích sekvencí či pořadu jako celku zakládá možnost ohrožení chráněného zájmu. Následkem je možnost ohrožení fyzického, psychického nebo morálního vývoje dětí a mladistvých. Ze zákonného znaku „by mohl ohrozit“ plyne, že delikt je spáchán (dokonán) již provedením zakázaného jednání (tedy odvysíláním pořadu určitého obsahu), přičemž ohrožení chráněných zájmů nemusí hrozit konkrétně a bezprostředně - stačí ještě vzdálená možnost poruchy daná již tím, že subjekt deliktu vykonal určitou činnost. V posuzované skutkové podstatě tedy jde (z hlediska teorie trestního práva) o nebezpečí abstraktní, tedy situaci, v níž konkrétní nebezpečí zpravidla vzniká, ale nezáleží na tom, zda skutečně vzniklo. Jde tedy o delikt ohrožovací, který je spáchán již vyvoláním možnosti vzniku následků, které má na zřeteli § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. Uvedený závěr zaujal Nejvyšší správní soud např. ve svých rozsudcích ze dne 15. 5. 2008, č. j. 6 As 70/2007 - 104, nebo ze dne 14. 5. 2008, č. j. 6 As 21/2007 - 109 (oba dostupné na www.nssoud.cz), kde se soud podrobně vyjádřil i k nezbytnosti zvláštní ochrany dětí a mladistvých z hlediska televizního vysílání.

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného (konkrétně z jeho části druhé a třetí, str. 5 - 8) je pak zřejmé, že žalovaný zaujímá podrobná stanoviska k jednotlivým částem vyjádření, které v průběhu správního řízení stěžovatel vznesl; z této části odůvodnění také v řadě ohledů plyne hodnocení jednání stěžovatele ve vztahu k naplnění znaků skutkové podstaty deliktu. Podrobně jsou zde popsány scény, které jsou podle žalovaného způsobily ohrozit mravní a psychický vývoj dětí a mládeže. Jedná se o násilné scény, scény s vulgárními výrazy, jakož i ty, kde soutěžící konzumují alkohol a kouří. Podle žalovaného jsou soutěžící pro děti a mladistvé vzorem, neboť je považují za hrdiny. Pořad ukazuje, že lze úmyslně vyvolávat hádky a rozepře mezi přáteli a že to je normální, stejně jako konzumace alkoholu a kouření. K tomu pak žalovaný uvádí, že kouření nebylo důvodem pro zahájení tohoto správního řízení, neboť to neshledal způsobitelným ohrozit vývoj dětí a mládeže, nicméně zdůrazňuje, že ani kouření nepovažuje za vhodné. Zásadní metodou osvojování vnějšího světa dětmi je podle žalovaného nápodoba. Pro nápodobu mají mimořádný význam osobnostní vzory a modely jednání. Vzory či modely mohou být zprostředkovány i mediálně. Vliv, který sledování televize má na konkrétní dítě, je dán jeho osobností. Pro naplnění skutkové podstaty bude postačovat budoucí negativní vliv nejméně v jednom případě nezletilého diváka, přičemž nebude rozhodující, jak silný tento vliv bude či je. Charakter pořadu *VyVolení* prezentovaného jako realita ovlivňuje vnímání ze strany dětí (snáze se ztotožňují s protagonisty pořadu včetně negativních stránek chování). Pořad pak v žádné své části nevysvětluje, že chování soutěžících není normální a děti tak mohou považovat chování soutěžících za běžnou normu chování.

Z uvedeného je zcela zřejmý závěr žalovaného o tom, v čem a jak vysílání posuzovaného pořadu mohlo psychický a morální vývoj dětí ohrozit. Je zde dostatečným způsobem vymezena objektivní stránka deliktu, neboť je jednoznačně popsáno jak jednání (odvysílání pořadu, včetně podrobného popisu závadných scén), tak následek (možnost ohrožení psychického nebo morálního vývoje dětí a mladistvých). Rovněž je popsán příčinný vztah mezi jednáním a následkem, tj. jakým způsobem by vysílání pořadu mohlo ohrozit psychický nebo morální vývoj dětí a mladistvých (zvláštní charakter pořadu, který se tváří jako realita, kde se nacházejí osoby, jež děti považují za hrdiny a snaží se je napodobovat a ztotožňovat se s jejich chováním).

Nejvyšší správní soud má také za to, že žalovaný byl zcela způsobilý k posouzení a vyložení neurčitého pojmu „psychický a morální vývoj dětí a mládeže“ (k tomu viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 35/2007 - 120, nebo ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005 - 62, oba dostupné www.nssoud.cz). V naposled uvedeném rozhodnutí pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„zákonodárce vytváří správnímu orgánu prostor, aby zhodnotil, zda konkrétní případ lze podřadit pod neurčitý právní pojem či nikoliv. Při interpretaci neurčitých právních pojmů se pak uvážení správního orgánu, na rozdíl od realizace diskreční pravomoci, zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení, tzn., že je nutno nejprve objasnit neurčitý právní pojem a jeho rozsah, a poté hodnotit, zda skutečnosti konkrétního případu lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitých právních pojmů.“* V intencích judikatury Ústavního soudu je třeba rovněž podotknout, že při výkladu neurčitých pojmů je nezbytné vyhnout se libovůli či svévolné aplikaci práva, tj. situaci, kdy dojde k extrémnímu nesouladu právních závěrů s vykonanými skutkovými a právními zjištěními, dále interpretaci, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti (příkladem čehož je přepjatý formalismus), jakož i interpretaci a aplikaci zákonných pojmů v jiném, než zákonem stanoveném a právním myšlením konsensuálně akceptovaném významu, aniž by byly dostatečně vyloženy důvody, na základě nichž soud dosavadní výkladovou praxi odmítá (viz blíže zejména nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 351/04, III. ÚS 501/04, III. ÚS 606/04, nálezy ze dne 14. 3. 2002, sp. zn. III. ÚS 346/01, všechny přístupné na <http://nalus.usoud.cz>).

Otázka soudního přezkumu správního uvážení co do samotného naplnění neurčitého pojmu jednáním účastníka řízení je řešena rovněž ustálenou judikaturou. Při interpretaci

neurčitého pojmu a podřazení jednání delikventa pod jeho rozsah se jedná o výlučnou pravomoc příslušného správního orgánu dotvářet právo, kterou zákonodárce svěřuje pouze jemu, nikoliv však soudu. Přezkoumává-li k námitce účastníka řízení soud interpretaci neurčitého pojmu správním orgánem, je jeho úkolem kontrola zákonnosti aplikace neurčitých pojmů a zejména přezkum odůvodnění v intencích zásad uvedených výše. Soudu však nepřísluší, aby správní orgán nahradil, provedl sám vlastní hodnocení a učinil závěr, zda předmětné jednání naplnilo či nenaplnilo neurčitý právní pojem, neboť by tak nepřípustným způsobem zasáhl do činnosti správního orgánu (viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005 – 62). V daném případě pak Nejvyšší správní soud v postupu žalovaného neshledal žádné pochybení, neboť žalovaný konkrétní jednání stěžovatele podřadil pod rozsah neurčitých pojmů, které v rozhodnutí řádně vymezil (str. 11 rozhodnutí), a to v souladu s jejich v současné době všeobecně akceptovaným významem i v souladu s principy spravedlnosti a zákazu svévolné aplikace práva.

Názor stěžovatele, že si nemůže být jist, za jaké jednání byl sankcionován, Nejvyšší správní soud rovněž nesdílí. Z podkladů správního řízení vedeného před žalovaným i z rozhodnutí žalovaného je naprosto nezpochybnitelné, které záběry pořadu vzal žalovaný jako skutkový podklad pro rozhodnutí. Je zcela zřejmé, z jakých skutečností, jednání a verbální komunikace vyznačující se vulgarismy žalovaný vycházel. Skutkový děj byl zaznamenán přepisem a stěžovatel jej nezpochybňuje z hlediska svého obsahu. Žalovaný k jednotlivým ohrožujícím projevům (prezentaci nadměrného požívání alkoholu, následného agresivního jednání, jakož i vulgární komunikaci) přiřadil konkrétní jednání aktérů vysílaného pořadu. Žalovaný tak správně vyhodnotil to, co bylo ve vysílaném pořadu rozhodující, a to nadměrná konzumace alkoholu a následné agresivní jednání v opilosti, a jednoznačně to v rozhodnutí uvedl. Právní jistota stěžovatele ohledně dalšího uložení sankce není nijak otřesena, neboť v projednávané věci byl posuzován jednoznačně identifikovaný pořad ve zcela identifikovatelně popsaných dějích a výrazech soutěžících. Hodnocení závadného obsahu pořadu je tak i dostatečným upozorněním z hlediska prevence, neboť je z něho zcela zřejmé, pořady jakého charakteru nelze mezi 06.00 a 22.00 vysílat. Námitka tak není důvodná.

Stěžovatel také nesouhlasí s tím, že nebyl vyzván k vyjádření k podkladům rozhodnutí.

Ze správního spisu k tomu vyplynulo, že v oznámení o zahájení správního řízení, které bylo stěžovateli doručeno dne 31. 10. 2006, byl stěžovatel upozorněn na svoje právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Zároveň mu také bylo sděleno, že pokud by podkladem rozhodnutí nebyla jen analýza úřadu žalovaného a vyjádření stěžovatele, bude opětovně vyzván k seznámení se s doplněnými podklady pro rozhodnutí. Stěžovatel ve svém vyjádření poukázal mj. na znalecký posudek prof. W., který je také součástí správního spisu a kterým žalovaný provedl v daném řízení důkaz (str. 8 rozhodnutí). Žalovaný zmíněný posudek tedy vzal za podklad svého rozhodnutí a rozsah těchto podkladů se oproti těm, které zmínil v oznámení o zahájení řízení, rozšířil, aniž by však stěžovatele znovu vyzval k seznámení se s těmito dalšími podklady. Uvedený postup žalovaného tak jistě nebyl v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. Procesní pochybení však může být důvodem ke zrušení rozhodnutí zásadně tehdy, pokud se jednalo o takové pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. V daném případě tomu však nebylo. Jednak stěžovatel ani v žalobě ani v kasační stížnosti, kde uvedené pochybení namítal, vůbec neuvádí, jak toto pochybení zákonnost rozhodnutí žalovaného ovlivnilo. Navíc má zdejší soud zato, že v daném případě k tomu dojít ani nemohlo, neboť se jednalo o posudek, předložený samotným stěžovatelem, který s ním byl jistě dobře obeznámen a nebylo tak třeba, aby se s jeho obsahem seznámil za pomoci institutu podle § 36 odst. 3 správního řádu. To samé pak lze uvést i ve vztahu k tiskovým zprávám týkajícím se předmětného pořadu, uveřejněných stěžovatelem na jeho

webových stránkách, které žalovaný měl jako podklad svého rozhodnutí rovněž použít (viz str. 11 rozhodnutí žalovaného).

Pokud stěžovatel namítá, že žalovaný mohl tiskové zprávy vybrat tendenčně a proto měl právo se s nimi seznámit, je třeba uvést, že se v daném případě nic takového nestalo a jedná se pouze o stěžovatelovu nijak nepodloženou domněnku. V daném případě navíc součástí správního spisu žádné tiskové zprávy nejsou a přestože žalovaný uvádí, že z nich při rozhodování vycházel, není vůbec zřejmé, o jaké zprávy se mělo jednat a jakým způsobem měly ovlivnit jeho rozhodování, neboť se jimi blíže vůbec nezabývá. Nejvyšší správní soud má proto za to, že v daném případě tiskové zprávy stěžovatele podkladem rozhodnutí žalovaného vůbec nebyly. Přestože tedy žalovaný porušil § 36 odst. 3 správního řádu, nemělo toto pochybení vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, neboť smysl předmětného ustanovení zůstal zachován (stěžovatel byl seznámen se všemi podklady pro rozhodnutí žalovaného). Ani tato námitka tak nebyla shledána důvodnou.

Stěžovatel namítá dále nesprávné právní posouzení § 59 zákona č. 231/2001 Sb. a poukazuje na rozsudek městského soudu sp. zn. 8 Ca 2/2006, podle něhož je třeba, aby mezi aktuálním uložením pokuty a dřívějším upozorněním existovala příčinná souvislost.

I k této problematice se již Nejvyšší správní soud vyjadřoval ve svých předchozích rozhodnutích (viz např. již výše citovaný rozsudek č. j. 6 As 21/2007 - 109 a nebo rozsudek ze dne 30. 4. 2008, č. j. 4 As 34/2007 - 161, www.nssoud.cz), kde soud zdůraznil, že smyslem § 59 citovaného zákona je zajistit, aby provozovatel nebyl trestán za deliktní jednání, jehož si nebyl vědom. Obecně vzato se tímto institutem realizuje preventivní funkce správního trestání. Zákonodárce dává prostor k dobrovolné nápravě závadného jednání provozovatele vysílání. Zákon nijak blíže nespécifikuje charakter „upozornění“ a ani nestanoví, do jaké míry musí být toto upozornění konkretizováno. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že v takovém případě je třeba vnímat „upozornění“ v materiálním smyslu, tedy předání informace o tom, že provozovatel porušuje povinnosti stanovené zákonem a že mu hrozí sankce. Takové informace se stěžovateli dostaly ze strany žalovaného opakovaně, a to jak v souvislosti s jiným typem pořadu, tak přímo i v souvislosti s vysíláním série VyVolení. Nelze proto dovozovat, že by takové upozornění musel žalovaný činit u každého jednotlivého skutku, kterým byla porušena tatáž zákonná povinnost u téhož provozovatele, navíc u pořadu typu série, v nichž se závadné vzorce chování opakují a provozovatel si musí být vědom charakteru a dopadu v nich prezentovaného jednání. Pokud by upozornění mělo být validní pouze pro určitý skutek, pak by provozovatel byl nepostižitelný, pokud by pořad nereprízoval. Nejvyšší správní soud nemá pochyb o tom, že stěžovatel si byl vědom toho, že jednání soutěžících prezentované v pořadu VyVolení bude žalovaným takto hodnoceno a reakce žalovaného byla tak dostatečně předvídatelná. Posouzení této otázky městským soudem tak bylo správné a námitka důvodná není.

Poukazuje-li stěžovatel na nezbytnost toho, aby mezi aktuálním uložením pokuty a dřívějším upozorněním existovala věcná a časová souvislost, je třeba uvést, že tak tomu v daném případě i bylo. Je pravdou, že upozornění, která žalovaný v napadeném rozhodnutí zmiňuje na str. 13, jsou staršího data (z let 1995, 1997 a 2000), a byť se mohou dotýkat téhož porušení zákona (tj. nezařazovat do vysílání v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady, které by mohly ohrozit psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých), nemusí být, s ohledem na dobu jejich vydání, shledána časová souvislost s daným případem. Nejvyššímu správnímu soudu je však z úřední činnosti známo, že žalovaný sankcionoval stěžovatele přímo za vysílání pořadů ze série VyVolení např. též rozhodnutími ze dne 31. 10. 2005, 25. 1. 2006, 2. 8. 2006, 30. 8. 2006 nebo 12. 9. 2006, a to právě za porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g)

zákona č. 231/2001 Sb. V případě těchto rozhodnutí, která je s ohledem na výše uvedené třeba považovat za upozornění na porušení zákona, je tak zcela nepochybná i časová souvislost s danou věcí. Ani důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. tak nebyly zjištěny.

Vzhledem ke všemu uvedenému shledal Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zákonným a žádné uplatněné důvody kasační stížnosti tak nezjistil; proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 (§ 120) s. ř. s., neboť stěžovatel ve věci úspěšný nebyl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu